

סיפור ל"לילה טוב"

היה פעם ילד שכל ערב, עם חושך, נאלץ ללכת לישון. "לא!" הוא קרא "אני עוד לא עייף!" אבל זה לא עזר כי השכיבו אותו תמיד למיטה, לפעמים אפילו בכוח. ואז כיבו את האור בחדר. "לא!" הוא בכה "השאירו את האור. אני מפחד להיות בחושך!" אך גם זה לא עזר, האור נכבה והוא נשאר שוכב באפלה. "לא!" קרא שוב "לא אוכל להירדם. ספרו לי לפחות סיפור!" אבל גם זה לא עזר. הדלת נסגרה והוא שמע רק את קול הטלוויזיה מהחדר הסמוך. הוא שכב במיטה ובכה. כל ערב וערב. אבל כששכב במיטתו בערב אחד, ראה ירח שזרח דרך החלון. "אם מכבים לי אור, אלך ואקח לי את

הירח לחדר. הוא מאיר יותר חזק מאשר נורות החשמל." וכך עשה. הוא יצא מהחלון, הוריד את הירח משמיים והכניס אותו לחדר. אינני יודע איך עשה זאת, כי לא רצה לגלות לי, אבל אוכל לספר לכם איפה הוא גר, ואם תבקשו יפה, אולי הוא יגלה לכם זאת. הילד תלה את הירח מעל המיטה, כמו שתולים נברשת. הירח הביט עליו ושאל "אמור ילד, מדוע הורדת אותי מהשמיים?" "תראה" ענה הילד "אני לא יכול עוד להירדם, ואני מפחד לשכב לבד בחדר חשוך. ואפילו לא מוכנים לספר לי סיפור." "אם כך" אמר הירח "אולי אני אספר לך סיפור." "זה יהיה נחמד" אמר הילד. "על מה לספר לך?" שאל הירח. "ספר לי מדוע אתה מרזה ונעלם מדי

שבועיים, ואחר כך אתה משמין ומשמין שוב."

"זה סיפור ארוך" אמר הירח. "ובכן, לפני הרבה, הרבה שנים, כשהאנשים עוד נסעו במרכבות, חי טוחן קמצן, שהיה לו חמור זקן, חלש מאוד, שבקושי עמד על רגליו. וראה, החמור היה צריך כל היום לסחוב שקים כבדים והטוחן אפילו לא נתן לו לאכול כפי שצריך.

לא פלא שהחמור נעשה רזה מיום ליום, ורגליו נעשו חלשות יותר ויותר. מדי פעם, כשהוא הלך עם השקים הכבדים על גבו, הריח עשבים ירוקים שצמחו בצד הדרך. אבל עוד לפני שהצליח לתפוס קצת ירק בשיניו, הטוחן הכה בו בשוט וקילל "זוז קדימה, עצלן שכמותך!" ואם החמור התעקש ובעט ברגליו, הכה לו הטוחן בשוט ישר בפנים, שם איפה שכואב ביותר.

מה יכול החמור האומלל לעשות? הוא המשיך ללכת ולסחוב את השקים על גבו, ובערב לעס את גבעולי הקש אחדים, אותם זרק לו הטוחן. והוא לא יכול היה להירדם כי היה רעב, ונער כל הלילה. ובכן, לילה אחד, כשעליתי לשמיים ועמדתי שם בשקט, החמור ראה אותי דרך חלון האורווה. אינני יודע האם מרוב רעב הוא חשב אותי לתפוח עץ או ללביבה שמנה, או לדבר אחר, בכל אופן הוא התחיל לנגוס בי.

תוכל להבין שהדבר לא היה לי נעים במיוחד, אך הבנתי שהוא רעב מאוד, ולא היה לי לב לאסור עליו את הדבר. והטעם מצא כנראה חן בעיניו, או נכון יותר בפיו, כי מדי לילה היה מכרסם ממני עוד ועוד, עד שאחרי שבועיים אכל את כולי.

"באמת?" שאל הילד "אז איך אתה בכל זאת עולה לשמיים?"

הילד "הרי אמרת כי זה קרה לפני הרבה, הרבה זמן. אז איך יתכן שאתה גם היום נעשה רזה ושוב שמן מדי שבועיים?" "זה סיפור אחר לגמרי" אמר הירח "אותו אספר לך אולי מחר בערב." "טוב" ענה הילד. עיניו התחילו כבר להיעצם מרוב העייפות, והירח התגנב החוצה דרך החלון וחזר למקומו בשמיים, כאילו לא הורידו אותו משם בכלל וכאילו הוא לא סיפר את סיפרו ל"לילה טוב."

"תראה" אמר הירח "בעצמי אינני יודע בדיוק, אבל אני חושב שהחמור פשוט אכל יותר מדי ממני וקיבל כאבי בטן חזקים. ריחמתי עליו והתחלתי לזוז וללחוץ קצת עד שהוא הקיא חתיכה ממני. ואחרי החתיכה הזו יצאה חתיכה שניה ולאט, לאט יצאו כך כל הפרורים שלי וכעבור שבועיים יכולתי שוב לעמוד בשמיים, שלם ועגול." "ואני צריך להאמין לך? המורה שלנו הסביר זאת אחרת." "אז ספר איך הסביר לכם זאת המורה." "הוא אמר שצל האדמה מסתיר אתך" אמר הילד "כשכדור הארץ נכנס בינך ובין השמש הארץ מטילה צל ומחשיכה אותך." "כן, אפשר להסביר זאת גם כך" אמר הירח "אבל אני חושב שהסיפור שלי יותר יפה." "אבל משהו לא בסדר בסיפורך" אמר